

15. Недоліком проекту закону є також відсутність норм щодо обов'язкового залучення представників бізнесу, науки та органів влади всіх рівнів до публічного обговорення проектів стратегічних документів. Не визначено механізму таких слухань.

За результатами дослідження Проекту Закону України «Про державне стратегічне планування» можна стверджувати, що він має ряд суттєвих недоліків та принципових проблемних питань у структурі та змістовному наповненні, які можуть вплинути на недовіру до стратегічного планування в країні.

Список використаних джерел:

1. Проект Закону України «Про державне стратегічне планування». URL: <http://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=e7b8af7a-7c03-4d5b-aaa5-1c0d7e84388&title=ProektZakonuUkrainiproDerzhavneStrategichnePlanuvannia>

2. Експертний висновок щодо проекту Закону України «Про державне стратегічне планування». Українська асоціація оцінювання. URL: <http://www.ukreval.org/ua/news/267-ekspertnij-visnovok-shchodo-proektu-zakonu-ukrajini-pro-derzhavne-strategichne-planuvannya>

3. Закон України «Про стратегічну екологічну оцінку». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2354-19>

4. Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності». Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-17>

Лаврук О.В.

кандидат економічних наук,

Міжрегіональна академія управління персоналом

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У ТВАРИННИЦТВІ

В умовах орієнтації України на європейські стандарти виробництва якісної тваринницької продукції виникає потреба забезпечити інтенсивний розвиток інноваційної діяльності, впровадження новітніх технологій та модернізацію системи державного управління тваринництвом. Наразі важливими суб'єктами інноваційного розвитку

тваринництва виступає держава і усі владні структури, котрі повинні створювати належні умови (правові, економічні, організаційні) для розширення науково-технологічного потенціалу галузі та підтримувати її функціонування через систему фінансово-кредитних і податкових інструментів, формувати (у залежності від рівня економічного розвитку країни і стану зовнішнього середовища) функціональні механізми, що сприятимуть позитивним змінам інноваційної діяльності, наповненню місцевих бюджетів, формуванню агропродовольчих ресурсів та забезпеченню потреб населення у продуктах тваринного походження.

У даному випадку умови надання підтримки суб'єктам інноваційної діяльності у тваринництві необхідно створювати у адекватному середовищі державної інноваційної політики. Вона має багатофункціональне призначення, оскільки їй притаманне виконання різних функцій (господарська, гуманітарна, пізнавальна, економічна, соціальна) [1, с. 153], котрі відіграють свою конкретну роль при організації інноваційних процесів у виробничій діяльності галузі тваринництва.

Державна інноваційна політика характеризується як сукупність форм, методів і напрямів інноваційної діяльності, що спрямовуються на створення взаємопов'язаних функціональних механізмів підтримки і розвитку інноваційної діяльності та активізації інноваційних процесів у тваринництві. Згідно із законом України «Про інноваційну діяльність», головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва й реалізації нових видів конкурентоздатної тваринницької продукції [2].

У цьому контексті вважається, що інноваційна діяльність у тваринництві сприяє визначенню сукупності послідовно здійснюваних дій у частині удосконалення технології і організації процесу виробництва на основі ефективного використання результатів наукових досліджень та передового виробничого досвіду з метою збільшення обсягів тваринницької продукції. Відповідно суб'єктам господарювання у тваринництві слід забезпечити можливості для поліпшення генофонду при формуванні високопродуктивного поголів'я тварин, техніко-технологічного оновлення (розширення, реконструкції) виробничих потужностей, інтенсивного використання прогресивних технологій, що

стане основою для підвищення рівня інноваційного розвитку тваринництва.

Встановлено, що в умовах децентралізації державної влади в регіонах країни місцеві органи влади стають дієздатними суб'єктами реалізації державної інноваційної політики. При реалізації державної інноваційної політики у тваринництві важливо урахувати стан ринкових відносин, наявність різних форм власності, рівень інформаційного забезпечення та розвитку генетичного і людського потенціалу. А тому у засобах реалізації державної політики повинні знаходити своє місце ті характеристики, що віддзеркалюють основні її ідеї, котрі зачіпають інтереси людей по задоволенню їхніх потреб. У контексті зазначеного посилюється взаємозв'язок між різними суб'єктами інноваційної діяльності (місцевими органами влади, підприємствами, галузевою і академічною наукою, консалтинговими фірмами, інвесторами) та нарощується інноваційний потенціал галузі тваринництва. Відповідно держава повинна урахувати впливовий вклад цих, та ряду інших, суб'єктів інноваційного процесу та періодично проводити аналіз витрачених ресурсів на кожному етапі інноваційної діяльності по відношенню до отриманих кінцевих результатів.

Слід зазначити, що реалізація інноваційної політики потребує задіяння системи механізмів, котрі використовуються органами державної влади і суспільством, але попередньо вимагають урахування сучасного стану інноваційної діяльності та моделі інноваційного розвитку галузі тваринництва. Допоки ці важливі питання залишатимуться невизначеними і чітко не будуть регулюватися чинним законодавством, то ця ситуація викликатиме ускладнення у дієвій структурі, ефективності і результативності механізмів реалізації інноваційної політики у тваринництві. Не випадково до складу механізмів реалізації інноваційної політики пропонується включати цільовий компонент, котрий є первинним складовим елементом структури будь якого механізму, що віддзеркалює достатню конкретизацію загальної мети [3], оскільки на процес взаємодії механізмів реалізації інноваційної політики безпосередньо впливає рівень інтеграції і взаємодії соціальних інститутів, організацій і установ науки, бізнесу та виробництва.

Функціонування відповідних механізмів у державному управлінні (за функціональним спрямуванням бувають нормативно-правові, адміністративні, економічні, соціально-психологічні; за змістовними

характеристиками – політичні, правового регулювання, організаційно-розпорядчі, економічні, соціально-психологічні; за способом впливу – нормативно-правові, організаційні, фінансово-економічні, науково-методичні, інформаційно-освітні) при формуванні і реалізації державної інноваційної політики зумовлюється різким зростанням ролі інноваційних чинників стосовно забезпечення ефективного розвитку тваринництва, добробуту населення й продовольчої безпеки держави. Між тим, привести в дію механізми підтримки економічного зростання тваринництва на інноваційній основі спроможний комплекс визначених поетапних дій держави, котра забезпечує формування інноваційної політики.

Вважаємо, що натеper основними завданнями державної інноваційної політики у подальшому розвитку тваринництва є:

- повна орієнтація на забезпечення інноваційного розвитку галузі та визначення її пріоритетних завдань;

- формування досконалої законодавчої і нормативно-правової бази для сприяння інноваційній діяльності;

- створення можливостей для забезпечення інтеграції науки, освіти, виробництва, підтримки бізнесової діяльності у галузі;

- розробка дієвих заходів для збереження, розвитку і використання високопродуктивного генетичного, науково-технічного та інноваційного потенціалу галузі;

- впровадження прогресивних технологій, фінансова підтримка та захист якісної тваринницької продукції на внутрішньому ринку;

- ефективне використання ринкових механізмів при здійсненні інформаційної діяльності у тваринництві;

- інформаційне забезпечення системи підготовки кваліфікованих кадрів у сфері інноваційної діяльності галузі тваринництва.

Вважаємо, що формувати інноваційну політику необхідно при ефективному використанні різних механізмів держави, поставитися до науки як до важливої умови цілеспрямованої і послідовної роботи у розвитку інноваційної діяльності, забезпечити концентрацію фінансового і інтелектуального капіталу на пріоритетних напрямках науково-технічного прогресу, що дасть можливість результативно використовувати сучасні інноваційні розробки у тваринництві.

Список використаних джерел:

1. Гусев В.О. Державна інноваційна політика: методологія формування та впровадження: монографія. Донецьк: Юго-Восток, 2011. 624 с.

2. Про інноваційну діяльність. Закон України № 5460-VI від 16.10.2012, ВВР, 2014, № 2-3.

3. Приходченко Л.Л. Забезпечення ефективності державного управління: теоретико-методологічні засади: монографія; Національна академія держ. управління при Президентові України, Одеський регіональний ін-т держ. управління. О. : [Оптимум], 2009. 299 с.

Нікульчев М.О.

кандидат філософських наук, доцент,

Донецький національний технічний університет (м. Покровськ)

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В СФЕРІ НАУКИ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» проголошується необхідність пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід'ємної складової національної культури та освіти, створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності, забезпечення використання досягнень вітчизняної та світової науки і техніки для задоволення соціальних, економічних, культурних та інших потреб. Така необхідність зумовлена визначальною роллю рівня розвитку науки і техніки як ключового чинника прогресу суспільства, підвищення добробуту громадян, їх духовного та інтелектуального зростання [1].

Поняття «державна політика» складне і багатогранне, змістовні акценти в якому зазвичай відображають предмет дослідження і його окремі аспекти. В широкому розумінні державна політика може бути визначеною як вибір державними органами між бездіяльністю та діяльністю щодо вирішення суспільно значущих проблем [2, с. 29]. У процесі вироблення і втілення державної політики у будь-якій сфері